

## HỒI THỨ MƯỜI BẢY

## Tử Hồn cốc

Sau khi rời Hắc Thạch ma động, Đông Bích thấy lòng hoang mang giao động. Bao nhiêu ý thức về thân phận, lai lịch chính bản thân như thúc dục chàng phải hành động, phải quyết tâm truy tìm ra thân thế, chứ không thể im lặng mịt mờ mãi.

Cái động lực đó thúc dục chàng nên Đông Bích quyết định :

- Ta phải trở lại đỉnh Băng Sơn may ra tìm ra dấu tích nào không.

Mặc dù đó là một ý tưởng mơ hồ nhưng không làm không được. Do đó, chàng mải miết tìm đường về Băng Sơn.

Một đêm nọ, nền trời không có một vì sao!

Mặt trăng gói kín trong những đám mây đen.

Đêm tối như mực đến nỗi ngửa bàn tay cũng không thấy. Sấm chớp nổi lên từng luồng ngoằn ngoèo liên tục, chiếu sáng một cánh rừng hoang, phút chốc tắt lịm nhường lại cho màu đen.

Cái màu đen hãi hùng bao trùm cả vũ trụ.

Cảnh vật như đang nép mình run sợ dưới làn sấm chớp phủ phàng của trời khuya.

Tuy nhiên, mỗi luồng chớp nổi lên, lại hiện rõ trên con đường nhỏ một bóng người đang chập chùng tiến bước như bay.

Bóng đó là một chàng trai tuấn thiếu, mà giang hồ gần đây đã nức tiếng, không ai khác hơn là Bạch y thư sinh Đông Bích.

Trời bỗng yên vũ hơn. Chàng lẩm bẫm :

- Hình như trời sắp mưa lớn rồi!

Rồi một luồng chớp chiếu sáng lò. Tiếp theo một tiếng sấm như long trời lở đất.

Trời bắt đầu mưa. Từng giọt mưa nặng trĩu vào mặt chàng.

Chàng dừng lại nhìn đoạn đường đã qua rồi nhủ thầm :

- Đúng là dưới chân dãy Băng Sơn rồi!

Chàng ngược nhìn phía xa là đỉnh núi phủ trắng mây mờ tiếng lạnh rồi nhìn lại chỗ chàng đang đứng nói nhỏ :

- Đầm Dạ Mực ta nhớ rồi và cả độc cốc nữa, người ta đã bảo cũng như ngoại ta đã đề cập tới hai địa danh này, ta phải tìm ra trước khi đặt chân lên đỉnh Băng Sơn mới được, nhưng trời mưa thế này thật bất tiện.

Tuy nghĩ vậy, chàng vẫn thoãn thoắt lao về hướng núi sầm khuất trước mặt.

Tiếng sấm chớp vẫn không dứt, tiếng này hết, tiếng khác đã nổi lên. Những lần chớp nối nhau xé khung trời đen kịt.

Bây giờ trời mưa như trút nước. Trong sấm chớp, bóng Đông Bích cứ băng qua các vũng lầy mà đi, không cần phải chọn lựa con đường tốt hơn.

Qua khỏi khu rừng quanh chân núi, phía trước mặt là một cái đầm rộng mênh mông. Từ mặt nước, sương mù tỏa giăng trắng đục đầu cho mưa thì nhau rơi xuống, những cây lá cao và to, thân ướt thật nhiều.

Đông Bích đứng lại lẩm bẩm :

- Đúng rồi, đây là đầm Dạ Mục.

Rồi chàng đi vòng quanh quan sát. Chỉ thấy cây khô lá mục phủ đầy mặt đất hoang vu.

Chàng càng đi nhanh hơn thì có ngọn đồi thoai thoải chạy dài theo bờ đầm. Đông Bích cứ theo đường đồi đó mà đi.

Bấy giờ mưa đã tạnh, sấm ngưng, chàng thanh niên nét mặt đăm chiêu nhìn vào con đường đá nhỏ rồi chàng nói trong sự thoải mái.

- Độc cốc đây rồi! Chính nơi này ngoại ta đã nhặt ta mà nuôi dưỡng cho đến ngày nay.

Chàng cứ tiếp tục đi vào trong độc cốc.

Mây mù đã tan dần, mặt trăng lộ dạng. ánh sáng vàng nhạt tỏa xuống, xuyên qua cành cây kẽ lá, rơi lác trong vùng độc cốc. Những cành cây lá phủ um tùm lác lư theo ngọn gió, chập chờn như muôn vạn bóng ma ẩn hiện.

Bỗng chân chàng như chạm phải một vật gì là lạ, chàng cúi đầu nhìn xuống, bất giác lạnh cả mình, rợn tóc gáy.

Thì ra, đó là một bộ xương người trắng hếu.

Dọc theo độc cốc, trong mấy lùm cỏ xanh, trên bờ đá, trong góc khe rải rác đây đó từng bộ xương. Chàng lẩm bẩm đếm :

- Một bộ! Hai bộ! Ba bộ!...

Rồi nhiều bộ xương nữa đều trắng hếu, đã rã ra tự bao giờ rồi. Có những bộ xương thiếu mất vài phần trong cơ thể, hay có bộ cũng đã chớm mục vì thời gian.

Chàng thấy ngần ngại :

- Độc cốc hoang vu, không người lui tới, mà sao xương trắng chất đầy, thật lạ lùng.

Rồi chàng lại suy luận, lại đưa ra giả thuyết, kếp nạm với những điều tai nghe mắt thấy rồi nhủ thầm :

"Biết đâu đây chẳng phải là trận tranh hùng giữa vợ chồng Nam Chính Hùng, Bích Lạc Tiên Cơ với bọn quần tà, mà ta phải tìm cho ra tông tích Thánh Kiếm Nam Chính Hùng hay Bích Lạc Tiên Cơ mới hy vọng hiểu biết về mấy miếng ngọc bích và thân thể của ta."

Ý nghĩ đó, kết luận đó, như thúc dục chàng phải kiên trì quyết chí để đạt cho được mục đích.

Xa xa, thỉnh thoảng có vài đóm lửa lập lòe như bóng ma trôi chớp nháy rồi tắt lịm.

Cảnh đêm giữa núi rừng hoang vu thật là rừng rợn, chàng cứ đi rồi lại bắt gặp thêm một bộ xương trắng nữa theo con đường lên trên đỉnh núi.

Nhưng con đường lại bị tắt nghẽn, trước mặt chỉ là núi đá dựng cao với các bóng cây cổ thụ im lìm ma quái.

Mỗi đám mây đen kéo lại che phủ mặt trăng, làm cho cảnh rừng trở nên đen tối.

Một ngọn gió lớn cuốn lên cuồng phong ào ạt đổ dồn tới.

Chàng nhìn lại y phục đã đầm ướt vì đám mưa lúc nãy, giờ đây gió rít lên lạnh đến thân người, hơn nữa vùng núi trước mặt quá trơn ướt mà ban đêm lên trên đó thật nguy hiểm dù chàng đã có kinh công tốt đỉnh, song cẩn thận vẫn hơn.

Do đó, chàng tự quyết định :

- Ta vào trong cốc tạm trú cho qua đêm nay, rồi mai sáng sẽ tiếp tục hành trình.

Đông Bích liền quay trở lại độc cốc.

Cuồng phong lại thổi mạnh thêm lên và mang theo sức lạnh buốt giá.

Những cây rừng nghiêng ngã...

Một vài cành đã gãy lung tung.

Chàng nhủ thầm :

- Gió lốc như cơn bão.

Chàng thi triển kinh công vút về độc cốc. Chàng dò dẫm đi sâu vào. Đường vào cốc càng sâu càng ngoằn ngoèo mà lúc nãy chàng chưa đi đến. Bờ núi đá lồi lõm, nhấp nhô hang hốc như hình tượng ma quái.

Bỗng chàng thấy có một hốc đá lớn nên dừng chân chui vào và tìm chỗ ngồi nghỉ.

Gió bên ngoài càng lớn dần, lớn dần.

Chàng bảo thầm :

- Ta hãy nghỉ cho qua đêm nay, tránh gió lớn rồi sáng mai sẽ tính.

Thế là Đông Bích tìm chỗ ngồi tọa công cho qua đêm giông tố hãi hùng.

Một đêm lặng lẽ chập chờn trôi qua.

Đến khi trong độc cốc ánh sáng đã chiếu sáng le lói thì Đông Bích mới đứng dậy.

Áo quần cũng đã khô, chàng sửa soạn xong sẽ tiếp tục đi vào trong độc cốc.

Đông Bích ngược mặt nhìn quanh, chợt thấy trên một vách đá cao, sừng sững ở miệng cốc có khắc ba chữ rất lớn: Tử Hồn cốc.

Chàng hết sức ngạc nhiên và óc tò mò thúc dục chàng bước tới.

Đến khoảng cốc đạo, tuy là ban ngày, nhưng ánh sáng rất yếu ớt tờ mờ, thật là quanh quẩn, điều hiu.

Chàng bước vào phía trong, gió lạnh lại thổi lên từng cơn hiu hắt.

Đường cốc vẫn dài và hẹp, uốn ẹo như một con rắn dài chui qua các kẹt đá âm u.  
Đâu đâu cũng có vách đứng thẳng tắp trông thật hiểm nghèo.  
Con đường rêu phong kín mít, không có một dấu chân người hay thú vật.  
Thật hoang vu khiến Đông Bích cảm thấy lạnh lạnh.  
Chàng chạy qua khỏi ba khúc đường quanh thì đến miệng cốc thứ hai.  
Trên một tấm đá lớn lại viết mấy chữ: "Đường chết! Nghĩa địa cho ai đi vào."  
Nét chữ như hăm dọa, như khủng bố, khiến Đông Bích không muốn nhìn lâu.  
Chàng nhíu mày, dáng cương quyết, cắm đầu chạy vào.  
Một luồng gió thổi ngược ra, bốc lên một mùi tanh khôn tả.  
Mùi tử khí ngập tràn.  
Đông Bích vội dừng chân, đưa mắt quét qua một vòng.  
Trước mặt chàng hiện ra một cảnh tượng vô cùng kinh hãi.  
Đây đó rải rác từng bộ xương khô, lớp đã mục, lớp còn mới, nằm có, ngồi có, đủ kiểu!  
Ánh sáng nơi này hầu như là ban đêm. Vì cả khúc cốc đạo này đã tối mò. Chỉ có vài chỗ ánh sáng lọt vào loang lổ.  
Gió lạnh!  
Xương trắng!  
Thây thối!  
Bao nhiêu hình ảnh diễn ra trong một khung cảnh hoang vu lạnh lẽo.  
Đông Bích cũng phải chùn bước lại, thắc mắc và lẩm bẫm :  
- Nhưng bộ xương trắng này có lẽ toàn những nhân vật tên tuổi trong giang hồ.  
Họ muốn đi tìm cái bí mật trong cốc này để rồi phải chịu phơi thây trong hiểm địa chẳng?  
Chàng có cảm giác rằng lần này chàng sẽ góp thêm vào đây ít bộ xương người nữa trong cốc đạo còn lại.  
Nhưng không phải ít bộ mà nhiều hơn chàng tưởng.  
Chàng dẫm chân trên mấy đống xương người gần đấy, theo con đường hẹp tiến vào.  
Chính chàng cũng không biết được những bộ xương đang nằm dưới đất kia đã chết bằng cách nào.  
Đi được một lúc, qua khỏi mấy khúc quanh thì trước mặt chàng lại lộ ra một miệng cốc nữa.  
Trên miệng cốc lại cũng có viết chữ :  
"Tử Hồn cốc! Vùng cấm địa! Vào tất phải chết!"

Nét chữ như hung hăng, nhảy múa vừa hăm dọa, vừa khích lệ những kẻ yếu tinh thần.

Đông Bích đã quyết đến đây rồi thì chàng không bao giờ ngần ngại trước mọi nguy nan nữa.

Chàng lách mình qua khỏi miệng cốc rồi tiến vào, bỏ lại đằng sau những bộ xương trắng đang đìu hiu với gió lạnh.

Vào khỏi miệng cốc thứ ba thì quang cảnh đổi khác.

Ở đây không có xương trắng, cây thối, gió lạnh, mà là một bầu trời ấm áp thanh nhã. Hai bên cỏ cây xanh tươi, bông hoa đủ màu phơi sắc.

Chàng ô một tiếng và tự nhủ :

- Độc cốc rồi lại có Tử Hồn cốc! Sao lại có thể chứa một bầu vũ trụ huy hoàng trong cái thế giới đáng sợ này!

Chàng lần bước tiến mãi!

Và qua một lúc, chàng đã rời khung cảnh tươi đẹp kia, tiến tới một nơi hoang vu cô tịch khác.

Ở đây không có xương, cây người, cũng không có bông hoa đua nở mà chỉ có những rặng thông cao vút trời, gió thổi réo rắc như những tiếng ma sầu quỷ khóc.

Cứ từng lúc, quang cảnh trong cốc lại thay đổi, chẳng khác những bức tranh diễn ra trước mặt.

Chàng đang ngơ ngác thì có một giọng cười lạnh lạnh từ trong thâm cốc theo gió tạt ra.

Đó là tiếng cười, nhưng không phải là tiếng cười, mà giống như những tiếng rít của hai vật cứng cọ vào nhau, kéo dài nghe rùng rợn làm sao.

Tiếng cười rùng rợn đó vang lên làm cho không khí trong cốc càng thêm phần nặng nề, khủng khiếp.

Tiếng cười vừa dứt, thì tiếp theo một giọng nói lạnh lạnh vang tới.

- Mi... không... cú... đi... thì... phải... chết! Mi... không... cú... đi... thì... phải... chết!

Một giọng nói rùng rợn, náo nùng như quỷ khóc vang lên, kéo dài từ nhạt đến khoang rồi mất hẳn, khiến chàng cảm thấy như lạc vào địa ngục. Xung quanh chàng không khí đầy đe dọa, chết chóc...

Bỗng một giọng cười lạnh lạnh như chuông reo. Tiếp theo là một giọng nói âm ẩm :

- Cho mi một cơ hội chót nữa! Cút ra... Cho mi một cơ hội chót nữa! Cút ra...

Giọng nói này lại ghê tởm hơn nữa. Nhưng Đông Bích bỗng cười ha hả nói :

- Nếu ta không ra thì sao?

Đột nhiên vọng đến tiếng nghiêng răng ken két nói :

- Chết! Chết! Chết!..

Chàng buông một tràng cười dài nói lớn :

- Người là ai? Tại sao lại không cho ta vào cốc?

- Ha Ha Ha... Ta là ai mi sẽ biết! Cốc này là của ta, không ai được vào cả.

Một giọng nói sắc sảo như dao liếc vào đá, Đông Bích hít một hơi dài rồi vươn mình lướt thẳng vào trong cốc.

Chàng chạy qua một đoạn đường đá lồi lõm chồm, mùi hôi thối xông lên nồng nặc. Dưới chân có một lớp trơn trượt, nhót nhão lạnh lạnh ghê tởm.

Bỗng trước mặt chàng hiện lên một tòa nhà cổ sát đứng sừng sững trong lớp rêu phủ lên đen sạm.

Chàng đứng lại hét lớn :

- Chủ nhân Tử Hồn cốc, hãy ra đây mau!

Tiếng cười lạnh ngắt lẫn tiếng răng nghiêng ken két từ trong cổ sát vọng ra. Một luồng gió lạnh thấu xương không biết từ đâu đưa đến hòa lẫn một mùi âm khí rùng rợn.

Chàng ngược mặt lên thấy phía trên cửa cổ sát có vẽ một bộ xương khô trắng hếu và một chiếc quan tài bằng máu tươi đỏ loét.

Hình ảnh này nói lên một ý nghĩa ghê hồn khiến chàng cảm thấy lạnh lạnh, chàng thâm nghĩ :

- Ôi! Tử Hồn cốc hiểm hóc như thế này mà chủ nhân ở đây với mục đích gì chứ? Tại sao không chịu ra mặt? Chẳng lẽ mình lại dùng lực để ép buộc khi mình chưa biết chủ nhân ở đây là kẻ gian ác hay là ẩn sĩ?

Nghĩ đến đây, chàng cười gằn rồi tiến thẳng vào cổ sát.

Trong cổ sát tro bụi bay ngập trời, chàng vừa mới bước chân vào thì hít phải một khí lạnh rùng mình. Chàng thụt chân lại, dòm xuống đất thấy một chữ "Tử" sắp bằng xương trắng.

Bước tới độ mười bước nữa thì thấy hai bên đại điện có tám xác chết còn đầy máu treo lủng lẳng, tám cái lưỡi thè ra xanh dờn, chính giữa có đặt ba cái hòm màu đỏ.

Sự rùng rợn của cổ sát lại thêm vào xương trắng, thây thối và quan tài. Vật nào mà không khiến cho người ta lạnh mình lên chứ?

Chàng quay đầu lại thì trong cốc tối đen như mực, tiếng chúng kêu nã nuột, lửa đóm lập lòe như quỷ ma ẩn hiện.

Tuy chàng không bao giờ sợ sệt, song đứng trước cảnh tượng quá hãi hùng cũng làm cho chàng suy nghĩ và có nhiều nghi vấn.

Bộp! Bộp! Bộp!

Có tiếng chân đi chậm chậm từ xa đến gần, không biết tiếng chân này phát xuất từ đâu.

Chàng rùng mình, có lẽ giờ phút này là giờ phút sắp diễn biến các quái lạ trong cổ sát này!

Mặc dù mang một thân võ công cao tuyệt nhưng với bản tính suy nghĩ, đắn đo cẩn thận nên chàng không muốn hành động bộp chộp để làm hỏng việc sau này.

Vì thế chàng cứ bình tĩnh theo dõi mọi diễn biến kỳ quặc mà chuẩn bị sẵn sàng để tùy thời cơ mà ứng phó.

Trong tâm tư càng thắc mắc thì ngoài diện càng thấy kỳ lạ.

Chàng trầm nghĩ :

- Nếu kẻ nào yếu tinh thần vào đây ắt phải điên lên.

Mặc dù chàng không sợ hãi nhưng cũng phải rùng mình.

Tịch! Tịch! Tịch!

Những giọt nước nóng nóng rơi lên cổ chàng, chàng đưa tay lên cổ vuốt xem, bỗng chàng hừ lên một tiếng căm giận :

- Đây là máu, máu đỏ tươi!

Chàng thấy vậy, đôi chân như muốn sử dụng tuyệt kỹ khinh công và đôi tay như muốn tung chưởng phong tàn phá cổ sát. Nhưng chàng dần lòng chịu đựng để xem những trò gì nữa sẽ xảy ra nơi đây.

Bỗng từ trên mái nhà lăn xuống mấy xác chết.

Bịch! Bịch!

Chàng là người can đảm chực chờ đón nhận sự lạ lùng mà cũng phải khùng khiếp thay, huống chi con người tầm thường thì làm sao có thể chịu đựng được cảnh tượng khùng khiếp này? Chỉ có những con người không kể chết nữa mới chịu nổi mà thôi.

Tiếng cười quái dị lại nổi lên.

Nhưng Đông Bích bỗng cười họa theo rồi nói :

- Chủ nhân Tử Hồn cốc, hãy ra đây! Cần gì phải làm ma quỷ để hù nhát người chứ?

Vẫn không ai đáp cả, chàng lại hét lớn :

- Chẳng lẽ ta lại không thể thấy được chủ nhân Tử Hồn cốc sao?

Bốp! Bốp! Bốp!

Bước chân đi như đe dọa khi nãy lại vang lên từ sau lưng chàng đi tới. Đông Bích vẫn bình tĩnh và nhanh nhẹn quay lại thì thấy mấy bóng cây lắc lư như bóng quỷ hiện hình.

Chàng hét lớn :

- Chủ nhân Tử Hồn cốc, ta đã đến đây rồi, nếu người không xuất hiện thì đừng trách ta!

Vẫn im lặng không một lời đáp lại.

Chàng nổi giận :

- Nếu không mở miệng, không ai bước ra đây, thì ta sẽ tàn phá nơi này...

Qua một lúc lâu vẫn không thấy trả lời.

Chàng nghiêng răng lẩm bẩm :

- Được, ta sẽ vào cỗ sát bắt ngươi.

Chàng từ từ bước vào cỗ sát, bỗng có một luồng gió lạnh thổi vào mặt chàng.  
Chàng hét lớn :

- Chủ nhân Tử Hồn cóc hãy ra đây! Đừng để ta gây phiền phức!

Bỗng một tràng cười lạnh ngắt nổi lên và một giọng nói rùng rợn đưa đến.

- Tiểu tử! Mi lớn gan đấy!

- Ngươi không thể hù nhát được ta đâu!

- Mi đến đây nạp mạng! Ô, tuổi còn nhỏ như vậy mà chết đi thì uổng quá!

Chàng vẫn giọng bình thản :

- Chưa chắc ngươi có thể giết ta được mà mộng tưởng!

- Ha ha ha... Tiểu tử! Ngươi lớn lối lắm!

- Đừng nói nhiều, hãy ra mặt đi, hay ngươi sợ ta rồi!

- Ô! Mi là gì mà ta phải sợ?

- Vì ngươi không dám ra mặt!

- Ta muốn những kẻ nào muốn tìm hiểu Tử Hồn cóc này cũng phải nếm mùi khủng khiếp nơi đây, trước khi chết! Ha ha ha...

Chàng cười gằn :

- Nhưng ta có bao giờ sợ đâu. Chỉ có ngươi sợ ta nên không dám lộ diện mà thôi!

Lời nói chàng chưa dứt, thì có tiếng bộp bộp vang lên, chàng đưa mắt để ý xem, thì bỗng chàng lùi lại bốn bước nhìn sững sốt.

Chiếc hòm đỏ để ở giữa từ từ mở nắp lên cao. Một bóng đen to lớn vô cùng đứng phất dậy, cười khanh khách nói :

- Ông bạn nhỏ ơi! Nạp mạng đây!

Bộp! Bộp! Bộp!.. Tiếng chân của đối phương tiến tới trước mặt chàng đứng sừng sững như pho tượng thân.

Chàng vẫn bình tĩnh chờ đợi, chứ không tấn công địch.

Chàng nhìn thẳng vào mặt đối phương thì vô cùng ghê rợn, đôi mắt như hai cục than lửa đỏ. Hai gò má như tổ ong, hai hàm răng như những mũi dao nhọn chĩa ra làm hai vành môi phải cách ra xa lắc.

Lão hỏi :

- Ông bạn nhỏ! Muốn ta ra tay không?

Chàng vẫn đứng im không nói.

Lão hừ một tiếng rồi nói :

- Ngươi còn muốn di ngôn gì không?

- Không!

- Hì hì. Đó là luật của Tử Hồn cốc, mi chớ trách ta, hì hì hì...

Bỗng một luồng gió mạnh tạt tới.

Biết đối phương đã phát chiêu tấn công nên chàng cũng huy động chiêu phong đối địch, nhưng với ba thành công lực để thăm dò.

Bùng!

Chiêu phong va chạm, chàng hự lên một tiếng thối lui lại năm bước loạng choạng.

- Ha ha ha...

Bóng đen cười đắc ý, đưa tay ra chụp mạnh vào ngực chàng, nhưng chàng liền lắc người nên bóng đen chụp vào không khí.

- Ha ha ha...

Tiếng cười ghê rợn vang lên.

Bỗng nhiên...

Bóng đen kia chợt lạng cậm bước lui bốn bước sững sốt...

Trong Tử Hồn cốc lúc bấy giờ trở nên hoàn toàn vắng lặng, chỉ còn nghe tiếng gió lạnh thổi lên, chàng hỏi :

- Tại sao ngươi ngăn người ra chứ?

Chủ nhân Tử Hồn cốc lại cất tiếng cười vang động :

- Ha ha... thật ta không ngờ! Tiểu tử, võ công của ngươi thuộc vào loại thượng thừa rồi đấy! Hèn nào... hèn nào ngươi bạo dạn vào đây...

Rồi giọng cười im bật, lão cất tiếng hỏi :

- Nhưng ngươi vào đây làm gì?

Đông Bích nhích bước cười hiền hòa :

- Ta vào đây là do ngẫu nhiên mà cũng do có mục đích.

Lão chủ nhân Tử Hồn cốc nhìn chàng chăm chú rồi như suy tư tậm đầu đầu, thỉnh thoảng lão lại gật gù, nhếch mép cười thật là quái dị.

Lão hình như chẳng nghe câu nói của Đông Bích, nhưng bỗng Đông Bích gọi, lão mới giật mình :

- Chủ nhân Tử Hồn cốc, ta muốn hỏi ngươi một vài điều?

Lão lưỡng lự rồi cất giọng, giảm bớt phần gay gắt :

- Cứ nói ta nghe.

Đông Bích thông thả hỏi :

- Cốc này ngươi chiếm cứ từ bao lâu.

- Gần hai mươi năm nay?

- Gần hai mươi năm?

- Đúng!

- Nơi đây đã có những gì xảy ra?

- Nhiều, nhiều lắm, những tên ma đầu cố tình đột nhập vào cốc này đều phải trở thành những bộ xương trắng, chắc người đã thấy?

- Nhưng họ vào đây với mục đích gì?

- Cũng như người.

- Không đúng.

- Tại sao?

- Vì ta đi tìm một lai lịch.

- Lai lịch?

- Đúng vậy.

- Mà lai lịch gì?

- Lai lịch của người gần hai mươi năm về trước.

- Ai?

- Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ.

Tiếng cười của lão lồng lộng rồi lão đột nhiên hét :

- Đỡ chuông.

Song chuông của lão như bão tố cuộn cuộn tốc lên từ đôi tay khắng khiu của chủ nhân Tử Hồn cốc một cách khủng khiếp.

Đông Bích cũng không dám chậm trễ, liền vung song chuông với tám thành công lực phản công.

- Âm! Ào... ào...

Chưởng phong cuốn xoáy thốc luôn mấy bộ xương người rơi lả tả khắp nơi.

Chủ nhân Tử hồn cốc bị chấn động lùi lại hơn năm bước mới đứng vững. Trong khi đó Đông Bích vẫn đứng sừng sững tại chỗ.

Lão ngạc nhiên cùng độ :

- Không ngờ! Thật không ngờ tiểu tử công lực thâm hậu đến thế!

Đông Bích cũng nghĩ thầm :

- Lão này công lực cũng ghê gớm lắm. Nhưng tại sao ta hỏi đến Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ thì lão liền tấn công ngay, hay là...

Chàng đang suy nghĩ thì tiếng lão hỏi vang lên :

- Tiểu tử, ngươi hỏi Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ với mục đích gì?

- Ta đã nói rồi.

- Nghĩa là ngươi chỉ tìm lai lịch.

- Đúng!

- Nhưng để làm gì?

- Để biết xem cách đây mười tám năm hai người ấy có huyết chiến trên đỉnh Băng Sơn không?

Lão chủ nhân Tử Hồn cốc như rúng động hỏi lại :

- Người quen biết?

- Không!

- Vậy hỏi để làm gì?

- Để được người xác nhận xem có phải là chủ nhân của những miếng ngọc bích hình bát giác này không?

Chàng vừa nói vừa lấy bốn miếng ngọc bích hình bát giác trước cái nhìn thật kinh ngạc của lão chủ nhân Tử Hồn cốc.

Cốc chủ lặc giọng vì kích động :

- Của ngươi?

- Của ta nhưng không phải của ta.

- Thế là nghĩa làm sao?

- Ta chỉ có một mà được người ta tặng thêm ba miếng nữa.

- Ủa!

- Người ngạc nhiên à?

Lão bước tới một bước hỏi gấp :

- Một miếng ngọc của ngươi, ngươi có tự bao giờ?

- Từ lúc sơ sinh.

- Từ lúc sơ sinh?

- Đúng rồi!

- Vậy ta hỏi ngươi, Bích Lạc Tiên Cơ là gì với ngươi?

- Bích Lạc Tiên Cơ?

- Đúng!

Chàng sửng sốt trước câu hỏi đột ngột đó và miên man suy nghĩ...

Lão lạnh lùng hét :

- Nói mau, Bích Lạc Tiên Cơ là gì với ngươi?

Chàng lảm bảm :

- Ta biết tên bà là Bích Lạc Tiên Cơ nhưng đâu có là gì với ta.

- Sao? Người không quen với Bích Lạc Tiên Cơ?

- Không quen!

Lão cau mày nhìn sững Đông Bích một lúc lão nói :

- Có lẽ đâu Bích Lạc Tiên Cơ không phải là mẹ của ngươi sao?

Đông Bích ngạc nhiên cùng cực hỏi lại :

- Ngươi bảo Bích Lạc Tiên Cơ là... mẹ của ta sao?

Câu hỏi của chàng khiến lão càng thêm sững sốt :

- Ta hỏi ngươi kia mà!

- Ta không biết!

- Sao? Không biết! Ngươi không biết Bích Lạc Tiên Cơ là mẹ của ngươi?

- Đúng!

- Thế thì mẹ của ngươi là ai?

Chàng nghe lão nói thì nhìn xa xăm buồn bã nói :

- Ta không biết.

- Ngươi không biết mẹ của ngươi là ai?

- Đúng!

- Nói bậy! Con mà không biết mẹ là ai hả?

- Tin hay không tùy ngươi!

Lão biến sắc hỏi :

- Vậy những miếng ngọc đó do đâu mà có?

Chàng nghĩ tới miếng bích ngọc của chàng đã đeo từ lúc nhỏ rồi lại ngẫu nhiên được tặng thêm ba miếng ngọc bích nữa cũng giống hệt. Chàng đang suy nghĩ... thì lão hét to :

- Nói đi!

- Ngươi chớ vội.

- Ta muốn biết ngay.

- Thì của ta.

- Nhưng ai cho ngươi?

- Ta không biết.

- Sao lại không biết?

- Vì miếng ngọc đó đã đeo ở cổ của ta từ lúc còn bé.

- Vậy mẹ ngươi đeo cho ngươi chứ ai?

- Ta không biết.

- Tại sao?

- Vì lúc ta mới sinh ra đã không biết mẹ rồi.

- Vậy sao ngươi sống đến ngày nay.

- Thì ngoại ta nuôi.

- Ngoại người là ai?

- Ngự Thanh Y Lang La Hồng Chấn.

Cốc chủ thoáng nét suy nghĩ gật gù bảo :

- Thế ra ngoại người là thánh được trong thiên hạ.

- Người cũng biết sao?

- Tại sao không?

Rồi bỗng lão ta hỏi :

- Bây giờ ngoại người ở đâu?

- Chết rồi!

- Chết rồi?

- Đúng vậy.

- Từ bao giờ?

- Đã năm năm qua.

- Tại sao chết?

- Bị người ta giết.

- Ai giết?

- Hàn Độc Ma Tôn.

- Tên ma đầu ấy có thù với ngoại người sao?

Đông Bích lắc đầu buồn bã :

- Không thù, nhưng hấn cứ ra tay sát hại.

Cốc chủ gục gặt đầu rồi đổi giọng hỏi :

- Thế ngoại người không nói rõ thân thế của người sao?

- Hừ! Ngoại ta chỉ nhặt ta vào một sáng mùa đông ngoài nơi độc cốc này.

Lão Cốc chủ xúc động hỏi :

- Thật vậy sao?

Đông Bích gật đầu :

- ù! Ngoại ta nhặt ra ở dưới bụng ngựa, và ở cổ ta đã có miếng ngọc này.

Lão lẩm bẫm :

- Mười tám năm về trước. Có lẽ... chính là người.

- Lão nói sao? Cái gì chính là ta?

Lão buồn thảm gượng cười nói :

- Ta đang nghĩ đến thân thế của người.

Đông Bích xúc động hỏi dồn :

- Lão biết được thân thế của ta sao?

Lão Cốc chủ gật đầu :

- Có thể. Nếu sự thật đúng như người vừa kể.

- Ta đã kể sự việc hoàn toàn không sai một mảy may nào.

Lão Cốc chủ lại hỏi tiếp :

- Như vậy nhà người vào đây với mục đích tìm hiểu thân thế?

- Ta đến đây để tìm dấu vết Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ, để hỏi xem những miếng ngọc này có phải của họ không?

- Nhưng người có biết chắc hai người đó còn sống chăng?

- Cũng vì vậy mà ta vào đây để hỏi người, chứ nếu biết thì ta đã đi tìm họ rồi.

Lão Cốc chủ cất tiếng cười vang, tiếng cười thật to nhưng đượm vẻ não nề, ai oán.

- Người muốn biết về Bích Lạc Tiên Cơ?

Đông Bích nghe lão hỏi với giọng xúc động nên chàng lo lắng hỏi :

- Sao... người biết bà ta à?

- Biết.

Tiếng trả lời của Cốc chủ như chấn động tiếng chàng nên Đông Bích hỏi dồn :

- Bà ấy hiện giờ ở đâu? Người có quen biết với bà ta không?

- Phải ta có quen.

Lão hình như quá cảm động nên nghẹn ngào, nói không ra lời.

- Trời ơi! Thảm cảnh đau buồn quá, làm sao lão quên được? Nay người đứng trước mặt ta có thể là con của bà ta.

- Con?

- Đúng!

- Là ta?

- Phải.

- Cái gì làm bằng cớ?

- Miếng ngọc mà người có.

- Miếng ngọc?

- Đúng vậy.

Đông Bích giọng run run tim chàng đập mạnh :

- Bích Lạc Tiên Cơ. Mẹ ta, có thể như thế sao?

- Ta chắc thế.

Đông Bích vẫn còn hồ nghi nên hỏi lại :

- Vậy ta muốn biết đại danh của Cốc chủ, và sự liên quan với Bích Lạc Tiên Cơ?

Lão Cốc chủ gạt đầu :

- Được, ta sẽ cho ngươi biết, nhưng ngươi tên gì?

- Bạch y thư sinh Đông Bích.

- Ngươi họ Đông?

Đông Bích lắc đầu :

- Đông Bích là tên của ngoại ta đặt. Chứ không phải cha mẹ ta đặt, vì thế ta không biết họ thật của ta là gì?

- À! Phải thế mới đúng.

Lão Cốc chủ vừa nói vừa quay người đưa tay gỡ chiếc mặt nạ da người mà lão đang mang rồi quay lại nhìn Đông Bích.

- Ngươi thấy ta ra sao?

Đông Bích hết sức ngạc nhiên khi chủ nhân Tử Hồn cốc vứt bỏ mặt nạ để lộ nguyên bộ mặt phúc hậu mà trước đây giống như mặt ác quỷ trong động tối.

Chàng lúng túng thì Cốc chủ nói :

- Ta là sư huynh của Nam Chính Hùng.

- Sư huynh?

- Đúng vậy.

Đông Bích thật không ngờ đến nên chàng hết sức lúng túng và ấp úng :

- Thưa... thưa lão tiên bối...

Lão Cốc chủ mỉm cười hiền hòa :

- Hiền điệt cứ tạm gọi ta là sư bá.

- Tạm gọi?

- Phải, vì hiền điệt chưa tin mình là con của Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ.

Đông Bích cúi đầu suy gẫm rồi chợt nói :

- Dù sao tiểu điệt cũng phải gặp qua hai vị tiên bối ấy mới có thể xác nhận những điều sư bá nói.

- Ngươi cẩn thận vậy thì tốt.

- Hiền điệt muốn thỉnh danh sư bá để tiện xưng hô.

Ông ta nhìn xa xôi rồi nói :

- Giang hồ thường gọi ta là Lãng Nhân Cao Thiên Đạt.

- Câu chuyện ngày xưa xảy ra như thế nào, xin Cao sư bá nói rõ cho hiền điệt biết.

- Được, để sư bá kể cho hiền điệt biết.

Cốc chủ trầm tư một lúc rồi thủng thẳng nói :

- Tuy cùng một sư môn với Nam Chính Hùng sư đệ, nhưng ta là kẻ độc thân, đơn lẻ phiêu bạt giang hồ theo mộng hải hồ từ sớm nên không gần gũi với sư đệ. Rồi sau này mới hay tin sư đệ và Bích Lạc Tiên Cơ kết duyên cùng nhau. Ngày ấy cũng là ngày hạnh phúc nhất của đôi trai tài gái sắc.

Lão dừng lại như hồi tưởng rồi tiếp :

- Và cũng từ ngày đó ta mới dừng chân giang hồ, vui với họ được một thời gian ngắn rồi đường cũ lại quen quen nên rời gót phiêu du, ta tái nhập giang hồ võ lâm.

Thời gian sau, nghĩa là cách đây mười tám năm ta hay tin gia đình sư đệ ta bị bọn quần ma âm mưu ám hại để đoạt bí kíp toàn thư và toàn gia bị thảm sát trên đỉnh Băng Sơn. Hay tin đó, ta bôn ba tìm về ngọn núi tuyết quanh năm ấy để may ra tìm được dấu vết vợ chồng sư đệ thân yêu của ta. Chính trong sự kiên tâm trì chí của ta gần hai năm mà trời cao dunn rủ cho ta tìm được Bích Lạc Tiên Cơ.

Đông Bích nghe tới đây liền chặn hỏi :

- Sư bá tìm được Bích Lạc Tiên Cơ?

- Đúng!

- Hiện giờ người ở đâu?

- Tại đây.

Đông Bích run giọng nói :

- Sư bá có thể cho tiểu điệt gặp người ngay được chăng?

Ông ta gật đầu :

- Được! Nhưng người hãy đưa cho ta một miếng ngọc bích để sư muội ta xem có bằng lòng gặp ngay hiền điệt không?

Đông Bích không ngần ngại, liền trao cho Lãng Nhân Cao Thiên Đạt một miếng ngọc bích hình bát giác.

Lão ta liền quay vào trong gọng lớn :

- A Châu... A Châu...

- Sư bá gọi ai thế?

- Một cô bé mồ côi mà Bích Lạc Tiên Cơ đã nuôi từ lúc vào ở trong cốc này.

Vừa khi đó, một thiếu nữ kiều diễm trạc tuổi Đông Bích nhí nhảnh băng người từ trong lòng cốc tuôn ra :

- Thưa, sư bá gọi điệt nữ?

- Chứ gọi ai?

Cô gái A Châu định nũng nịu với sư bá cô ta nhưng chợt nhìn thấy Đông Bích, cô bẽn lễn mân mê tà áo nói lí nhí :

- Sư bá... người đó... là ai vậy?

- Là sư huynh của điệt nữ đó.

A Châu giọng xúc động :

- Trời! Sư huynh của diệt nữ còn sống đây sao? Nếu vậy thì bá mẫu sẽ vui mừng biết mấy.

Sự đối đáp của hai người làm cho Đông Bích bồi hồi xúc động với nỗi vui mừng và lo âu lẫn lộn.

Lão Cốc chủ nói với A Châu :

- Diệt nữ hãy mang miếng ngọc này vào thỉnh ý bá mẫu của cháu.

A Châu nhận miếng ngọc, rồi liếc nhìn Đông Bích với ánh mắt đầy cảm tình và tha thiết rồi mới quay gót chạy vút vào lòng cốc.

Đông Bích nhìn theo bóng dáng thoăn thoắt của A Châu mà lòng dâng lên một tình cảm mới lạ.

Chàng đang mê man trong nhiều ý tưởng phức tạp về cuộc đời, thân thế, cha mẹ, sư thù, ân tình xáo trộn lẫn bóng dáng Tô Tiểu Bình, Chiêu Hạ cũng như những cô gái đã gặp qua với những cử chỉ lạ lùng như nàng Quận chúa Sa Ly rồi giờ đây không khỏi bồi hồi trước đôi mắt chứa chan tình cảm của A Châu...

Vừa lúc đó A Châu từ trong phóng ra với thân pháp tuyệt đẹp mừng rỡ la lớn :

- Sư bá! Bá mẫu bảo đưa ngay người ấy vào.

Lão Cốc chủ quay sang nói với Đông Bích :

- Hiền diệt hãy theo ta...

Cả ba người vội vã đi vào trong...

oOo